# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 31ης Μαΐου 2005 *

Στην υπόθεση Τ-373/03,

**Solo Italia Srl,** με έδρα την Ossona (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους A. Bensoussan, M.-E. Haas και L. Tellier-Loniewski, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

**Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενου από τους I. de Medrano Caballero και A. Folliard-Monguiral,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου η εταιρία:

**Nuova Sala Srl,** με έδρα την Brescia (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους E. Gavuzzi, S. Hassan και C. Pastore, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 10ης Σεπτεμβρίου 2003 (υπόθεση R 208/2003-2), με την οποία επικυρώθηκε η άρνηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος PARMITALIA,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, πρόεδρο, I. Labucka και V. Trstenjak, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Νοεμβρίου 2003,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Μαρτίου 2004,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Μαρτίου 2004,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 16ης Νοεμβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

### Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 14 Ιανουαρίου 2000, η εταιρία Solo Italia Srl (στο εξής: προσφεύγουσα) υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) βάσει του κανονισμού 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί.

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σήμα PARMITALIA.

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στην κλάση 29 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών ενόψει καταχωρίσεως των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και ανταποκρίνονται στην ακόλουθη περιγραφή: «τυριά».

4 Στις 26 Δεκεμβρίου 2000, η αίτηση καταχωρίσεως σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο των κοινοτικών σημάτων*.

5 Στις 16 Μαρτίου 2001, η εταιρία Nuova Sala Srl (στο εξής: παρεμβαίνουσα) άσκησε ανακοπή βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β' του κανονισμού 40/94, κατά της ζητουμένης καταχωρίσεως του σήματος για όλα τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως. Η ανακοπή στηρίχθηκε στην ύπαρξη του εικονιστικού κοινοτικού σήματος PARMITAL, που καταχωρήθηκε την 1η Δεκεμβρίου 1998, για προϊόντα υπαγόμενα στην ίδια κλάση και ανταποκρινόμενα στην ίδια περιγραφή με τα αναφερόμενα στη σκέψη 3 ανωτέρω.

6 Με απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 2002, που κοινοποιήθηκε στους διαδίκους αυθημερόν με τηλεαντίγραφο, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε την ανακοπή. Κατά τα ουσιώδη έκρινε ότι τα επίδικα σήματα είναι παρεμφερή από οπτικής, φωνητικής και εννοιολογικής σκοπιάς.

7 Στις 4 Δεκεμβρίου 2002, το ΓΕΕΑ έλαβε στον λογαριασμό του από μια γαλλική εταιρία με την επωνυμία OK SA, της οποίας τις σχέσεις με την προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε, τραπεζικό έμβασμα ύψους 800 ευρώ, με τη μνεία PARMITALIA. Η εντολή εμβάσματος έγινε στις 29 Νοεμβρίου 2002. Εξάλλου η προσφεύγουσα απέστειλε στον εντολοδόχο της επιταγή 1375 ευρώ για την κατάθεση του υπομνήματος ανακοπής ενώπιον του ΓΕΕΑ. Ο εντολοδόχος όμως δεν κατέθεσε το εν λόγω υπόμνημα.

8 Στις 17 Ιανουαρίου 2003, η οικονομική υπηρεσία του ΓΕΕΑ, πιστεύοντας ότι απευθύνεται στην προσφεύγουσα, απέστειλε επιστολή σε γαλλική εταιρία ονομαζόμενη Solo Italia France και ζήτησε πληροφορίες όσον αφορά το ποσό που έλαβε στις 4 Δεκεμβρίου 2002 επισημαίνοντας ότι τάσσεται προθεσμία ενός μήνα που λήγει στις 17 Φεβρουαρίου 2003 για να διευκρινιστεί ο σκοπός της πληρωμής και, αν δεν γίνει αυτή η διευκρίνιση, η πληρωμή θα θεωρηθεί ως μη γενομένη και το ποσό θα επιστραφεί.

9 Στις 17 Φεβρουαρίου 2003, το ΓΕΕΑ έλαβε επιστολή από την προσφεύγουσα όπου αναφέρεται ότι το εξοφληθέν τέλος αφορά την προσφυγή κατά της αποφάσεως της 26ης Νοεμβρίου 2002. Μαζί με την επιστολή διαβιβάστηκε και προσφυγή στη γαλλική γλώσσα. Στις 20 Φεβρουαρίου 2003 προσκομίστηκε μετάφραση του δικογράφου στη γλώσσα διαδικασίας (αγγλική).

10 Στις 3 Μαρτίου 2003, ο εντολοδόχος της προσφεύγουσας διαβίβασε στο ΓΕΕΑ το αντίγραφο του εμβάσματος της 29ης Νοεμβρίου 2002. Στις 14 Μαρτίου 2003 το ΓΕΕΑ πληροφορήθηκε τον διορισμό νέου εντολοδόχου που υπέβαλε νέα υπομνήματα στις 21 Μαρτίου 2003.

11 Στις 24 Μαρτίου 2003, το ΓΕΕΑ πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι έλαβε την προσφυγή της και ανέθεσε την υπόθεση στο τμήμα προσφυγών. Στις 14 Μαΐου 2003 το ΓΕΕΑ της κοινοποίησε τις παρατηρήσεις της ανακόπτουσας, της 9ης Μαΐου 2003. Η προσφεύγουσα απάντησε στις παρατηρήσεις αυτές στις 10 Ιουνίου 2003 και το ΓΕΕΑ γνωστοποίησε λήψη της απάντησης στις 17 Ιουνίου 2003. Η προσφεύγουσα απηύθυνε νέα απάντηση στο ΓΕΕΑ στις 21 Αυγούστου 2003, η παραλαβή της οποίας επιβεβαιώθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 2003.

12 Με απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2003, που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 17 Σεπτεμβρίου 2003, το δεύτερο τμήμα προσφυγών εξέδωσε απόφαση επί της προσφυγής και την απέρριψε ως απαράδεκτη λόγω του ότι δεν είχε τηρηθεί η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94. Το τμήμα προσφυγών έκρινε συγκεκριμένα ότι η προθεσμία αυτή έληξε στις 26 Ιανουαρίου 2003 και ότι οι μεταγενέστερες διαβιβάσεις δεν μπορούσαν να καταστήσουν νομότυπη την προσφυγή.

## Αιτήματα των διαδίκων

13 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 16ης Νοεμβρίου 2004.

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και να ακυρώσει την απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2003·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

15 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Η παρεμβαίνουσα δεν παρέστη στην επ' ακροατηρίου συζήτηση αλλά διαβίβασε τις παρατηρήσεις της με τηλεαντίγραφο οι οποίες και κατατέθηκαν στη δικογραφία με τη συμφωνία της προσφεύγουσας και του ΓΕΕΑ.

## Σκεπτικό

18 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως που αφορούν αντιστοίχως παράβαση του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΑΔ), παράβαση των κανόνων 55, 61 και 65 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), και παράβαση του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94.

*Επί του παραδεκτού των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως*

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που είναι παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΑΔ

— Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 6 της ΕΣΑΔ απαιτεί τα πρόσωπα κατά των οποίων κινείται δίκη να ενημερώνονται κατάλληλα για τις διαδικασίες που κινούνται εναντίον τους. Η κοινοποίηση της απόφασης της 26ης Νοεμβρίου 2002 με τηλεαντίγραφο συνιστά παράβαση της διάταξης αυτής διότι δεν πληροί τον όρο της ασφάλειας των κοινοποιήσεων. Εφόσον δεν ήταν έγκυρη η κοινοποίηση, δεν

σηματοδότησε την έναρξη προθεσμίας· η προσφεύγουσα υποστηρίζει συνεπώς ότι η προσφυγή έπρεπε να κριθεί παραδεκτή. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα επανέλαβε ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως αφορά την έλλειψη ασφάλειας δικαίου και ότι το τηλεαντίγραφο που, όχι μόνο δεν έφερε υπογραφή αλλά, πρόσθεσε, για το οποίο το ΓΕΕΑ δεν είχε διαβιβάσει βεβαίωση παραλαβής, αδυνατεί να δημιουργήσει την ασφάλεια δικαίου.

20 Το ΓΕΕΑ φρονεί ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος διότι δεν αιτιολογείται επαρκώς και συνεπώς συνιστά παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ' του Κανονισμού Διαδικασίας.

21 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση πρόσθεσε ότι ο λόγος ακυρώσεως της παραβάσεως του άρθρου 6 της ΕΣΑΔ είναι εν πάση περιπτώσει απαράδεκτος διότι δεν προβλήθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

22 Ενώπιον του τμήματος προσφυγών η προσφεύγουσα επικαλέστηκε μόνο άγνοια των κανόνων διαδικασίας του ΓΕΕΑ, έλλειψη κινδύνου συγχύσεως μεταξύ Parmital και Parmitalia και το επιχείρημα που αναπτύσσεται κατωτέρω στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως ότι δηλαδή η πληρωμή του τέλους προσφυγής αρκεί για να την καταστήσει νομότυπη.

23 Προκύπτει δηλαδή ότι ο λόγος ακυρώσεως της ενδεχομένης παράβασης του άρθρου 6 της ΕΣΑΔ ουδέποτε προβλήθηκε από την προσφεύγουσα ενώπιον του ΓΕΕΑ και κατά συνέπεια το Γραφείο δεν τον εξέτασε.

24 Επιπλέον, διαπιστώνεται πρώτον ότι, σύμφωνα με το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94, «σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση [του ΓΕΕΑ] περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα» [απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 2003, T-311/01, Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ — Trucco (Starix), Συλλογή 2003, σ. II-4625, σκέψη 69].

25 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου σκοπεί τον έλεγχο νομιμότητας αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ κατά την έννοια του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94 [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2003, T-237/01, Alcon κατά ΓΕΕΑ — Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), Συλλογή 2003, σ. II-411, σκέψη 61· της 6ης Μαρτίου 2003, T-128/01, DaimlerChrysler κατά ΓΕΕΑ (Calandre), Συλλογή 2003, σ. II-701, σκέψη 18· της 3ης Ιουλίου 2003, T-129/01, Alejandro κατά ΓΕΕΑ — Anheuser-Busch (BUDMEN), Συλλογή 2003, σ. II-2251, σκέψη 67, και Starix όπ.π., σκέψη 70]. Συγκεκριμένα, ναι μεν κατά το άρθρο 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο «μπορεί όχι μόνον να ακυρώσει αλλά και να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση», πλην όμως η παράγραφος αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα της προηγουμένης παραγράφου, κατά την οποία «προσφυγή επιτρέπεται για λόγους αναρμοδιότητας, παράβασης ουσιώδους τύπου, παράβασης της Συνθήκης, του παρόντος κανονισμού ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικά με την εφαρμογή τους ή για κατάχρηση εξουσίας», και στο πλαίσιο των άρθρων 229 ΕΚ και 230 ΕΚ. Συνεπώς ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί το Πρωτοδικείο επί αποφάσεως του τμήματος προσφυγών πρέπει να γίνεται για νομικά ζητήματα που προβλήθηκαν ενώπιον του τμήματος προσφυγών (απόφαση Starix όπ.π. σκέψη 70).

26 Εξάλλου, το άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ρητώς ότι «[τ]α υπομνήματα των διαδίκων δεν μπορούν να τροποποιήσουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς» (απόφαση Starix όπ.π. σκέψη 71).

27 Συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το αίτημα της προσφεύγουσας να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως που αφορά ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΑΔ, λόγος ο οποίος δεν προβλήθηκε κατά τη διοικητική φάση της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ.

28 Ναι μεν το ΓΕΕΑ δεν επισήμανε στο υπόμνημά του ότι ο λόγος αυτός είναι νέος αλλά το ανέφερε μόνο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πλην όμως το στοιχείο αυτό δεν επηρεάζει την επίλυση της διαφοράς εφόσον το ζήτημα της συμφωνίας μεταξύ της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών και της προσφυγής που ασκείται ενώπιον του Πρωτοδικείου είναι ζήτημα δημοσίας τάξεως που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως.

29 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αφορά παράβαση των άρθρων 55, 61 και 65 του κανονισμού 2868/95

— Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ακόμη και αν η κοινοποίηση της απόφασης επί της ανακοπής της 26ης Νοεμβρίου 2002 θεωρηθεί σύμφωνη προς τις αρχές του άρθρου 6 της ΕΣΑΔ, είναι πάντως παράτυπη διότι δεν πληροί τους όρους των άρθρων 55, 61 και 65 του κανονισμού 2868/95.

31 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι με την εξέταση της κοινοποίησης αυτής διαπιστώνεται ότι ούτε η επιστολή ούτε η απόφαση υπογράφονται ενώ η απόφαση δεν φέρει τη σφραγίδα του κανόνα 55 του κανονισμού 2868/95, το δε λογότυπο που φέρει στην πρώτη σελίδα δεν μπορεί να συνιστά τη σφραγίδα που απαιτούν οι ισχύουσες διατάξεις.

32 Το ΓΕΕΑ φρονεί ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η απόφαση του τμήματος προσφυγών η οποία υπογράφεται δεν φέρει ούτε αυτή σφραγίδα.

33 Το ΓΕΕΑ φρονεί ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος.

34 Όσον αφορά, κατά την άποψή του, την απόφαση του τμήματος ανακοπών, δεδομένου ότι ο λόγος ακυρώσεως προβλήθηκε το πρώτον ενώπιον του Πρωτοδικείου, πρέπει να κριθεί απαράδεκτος εφόσον το άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι τα υπομνήματα των διαδίκων δεν μπορούν να μεταβάλουν το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

35 Όσον αφορά την κοινοποίηση της απόφασης του τμήματος προσφυγών, η διαπίστωση ενδεχόμενης παράβασης διαδικαστικού κανόνα δεν αρκεί για να επιφέρει ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης δεδομένου ότι οι παρατυπίες στη διαδικασία κοινοποιήσεως μιας απόφασης είναι εξωτερικές σε σχέση με την απόφαση και συνεπώς δεν μπορούν να την καταστήσουν άκυρη (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 103, σκέψη 39, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Μαΐου 1998, Τ-78/96 και Τ-170/96, W κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-239 και II-745, σκέψη 183). Εν πάση περιπτώσει δεν συντρέχει παράβαση ουσιώδους τύπου δεδομένου ότι η απόφαση επιδόθηκε στην προσφεύγουσα η οποία και δεν εμποδίστηκε στην προάσπιση των δικαιωμάτων της [απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 2002, Τ-323/00, SAT.1 κατά ΓΕΕΑ (SAT.2), Συλλογή 2002, σ. II-2839].

36 Τέλος, ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον στην ακύρωση αποφάσεως λόγω τυπικού ελαττώματος στην περίπτωση που η ακύρωση της αποφάσεως δεν θα μπορούσε να οδηγήσει παρά σε έκδοση νέας αποφάσεως, ουσιαστικά πανομοιότυπης προς την ακυρωθείσα [βλ., κατ' αυτή την έννοια απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1983, 117/81, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2191, σκέψη 7· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-43/90, Díaz García κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-2619, σκέψη 54· της 20ής Σεπτεμβρίου 2000, Τ-261/97, Orthmann κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-181 και II-829, σκέψεις 33 και 35, και της 3ης Δεκεμβρίου 2003, Τ-16/02, Audi κατά ΓΕΕΑ (TDI), Συλλογή 2003, σ. II-5167].

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

37 Πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι από την ανάγνωση του δευτέρου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας δεν προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προσάπτει το γεγονός ότι η απόφαση του τμήματος προσφυγών δεν φέρει σφραγίδα. Συγκεκριμένα, αν ληφθεί υπόψη η προσφυγή της, πρόκειται για την επίδοση της απόφασης του τμήματος ανακοπών της 26ης Νοεμβρίου 2002. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα μνημονεύει την απόφαση του τμήματος προσφυγών ως παράδειγμα προς μίμηση, επισημαίνοντας ότι «η σύγκριση με την απόφαση του τμήματος προσφυγών της 10ης Σεπτεμβρίου 2003 είναι ενδιαφέρουσα διότι στην περίπτωση αυτή τα επιδοθέντα έγγραφα περιλαμβάνουν στην πρώτη σελίδα ως απλό χαρακτηριστικό στοιχείο το ίδιο λογότυπο, αλλά τόσο η επιστολή όσο και η απόφαση φέρουν υπογραφή».

38 Όσον αφορά την επίδοση της απόφασης της 26ης Νοεμβρίου 2002, διαπιστώνεται ότι ο ισχυρισμός ενδεχομένης παράβασης των άρθρων 55, 61 και 65 του κανονισμού 2868/95 ουδέποτε προβλήθηκε από την προσφεύγουσα ενώπιον του ΓΕΕΑ και κατά συνέπεια το τελευταίο δεν τον εξέτασε.

39 Για τους λόγους που παρατίθενται στις σκέψεις 24 έως 26 ανωτέρω και όπως ορθά παρατήρησε το ΓΕΕΑ, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ζητήσει από το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του υπό κρίση ισχυρισμού της ενδεχομένης παραβάσεως των κανόνων αυτών, ισχυρισμού ο οποίος δεν προβλήθηκε κατά τη διοικητική φάση της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ.

40 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα δεν απάντησε στο ΓΕΕΑ ως προς αυτό το σημείο.

41 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

*Επί του βασίμου του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αφορά παράβαση του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94*

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Επίσης επικουρικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι με την εντολή εμβάσματος της 29ης Νοεμβρίου 2002 γνωστοποίησε σαφώς στο ΓΕΕΑ την απόφασή της να ασκήσει προσφυγή. Το ΓΕΕΑ ζήτησε διευκρινίσεις από την προσφεύγουσα ως προς το αντικείμενο αυτού του εμβάσματος μόλις στις 17 Ιανουαρίου 2003. Η προσφεύγουσα απάντησε στο ΓΕΕΑ στις 17 Φεβρουαρίου 2003 επικαλούμενη σφάλμα του εντολοδόχου της ο οποίος δεν ενήργησε όπως του είχε ζητήσει.

43 Η προσφεύγουσα, όπως είχε ήδη επισημάνει με επιστολή προς το ΓΕΕΑ στις 21 Αυγούστου 2003, φρονεί ότι καμιά διάταξη δεν επιβάλλει ιδιαίτερο τύπο για την άσκηση προσφυγής ενώπιον του ΓΕΕΑ και ότι το τραπεζικό έμβασμα ποσού 800 ευρώ, που έγινε στις 4 Δεκεμβρίου 2002 με αναφορά στο σήμα PARMITALIA, σαφώς αναγνωρίστηκε από το ΓΕΕΑ ως προερχόμενο από την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι αποτέλεσε αντικείμενο της επιστολής της 17ης Ιανουαρίου 2003.

44 Η προσφεύγουσα φρονεί δηλαδή ότι η πληρωμή του τέλους καθιστά νομότυπη την προσφυγή. Προσθέτει ότι το ΓΕΕΑ αναγνωρίζει ότι εισέπραξε το ποσό αυτό και αναγνώρισε τον εντολέα του εμβάσματος.

45 Συνεπώς η προσφυγή ασκήθηκε εμπροθέσμως και πρέπει να κριθεί παραδεκτή διότι επιπλέον αιτιολογήθηκε εντός τεσσάρων μηνών, στις 17 και 20 Φεβρουαρίου 2003 και στις 21 Μαρτίου 2003, και η διαδικασία τακτοποιήθηκε εμπροθέσμως.

46 Η προσφεύγουσα παρατηρεί τέλος ότι, αν το ΓΕΕΑ επέλεξε να κοινοποιεί τις αποφάσεις του με μέσα όχι αρκούντως δεσμευτικά, με τηλεαντίγραφα, και εισήγαγε τη χρήση αυτού του ελαστικού μέσου κοινοποιήσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας προσφυγής, δεν μπορεί πάντως να περιορίσει τις προϋποθέσεις λειτουργίας των προσφυγών αυτών και της διαδικασίας restitutio in integrum του άρθρου 78 του κανονισμού 40/94. Η εκ μέρους του ΓΕΕΑ συσταλτική ερμηνεία των όρων του άρθρου 59 του κανονισμού αυτού και του τρόπου εφαρμογής του άρθρου 78 καταλήγει να στερήσει από τον ενδιαφερόμενο, που είναι θύμα του σφάλματος του εντολοδόχου του, κάθε δυνατότητα προσφυγής και από την προσφεύγουσα τη δυνατότητα να αμυνθεί κατά τρόπο δίκαιο.

47 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα παρατήρησε ότι το ΓΕΕΑ όφειλε, όταν ζήτησε διευκρινίσεις από τη Solo Italia France —για την οποία δήλωσε ότι είναι πράγματι «καλός συνομιλητής»— να υπενθυμίσει την προθεσμία των δύο μηνών και να υπολογίσει την αφετηρία της από τη διατύπωση αυτού του αιτήματος. Το γεγονός ότι το ΓΕΕΑ δεν επέστρεψε το ποσό των 800 ευρώ αποδεικνύει εξάλλου ότι θεώρησε την προσφυγή νομοτύπως ασκηθείσα.

48 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα διευκρίνισε επίσης ότι δεν ζητεί την εφαρμογή του άρθρου 78 του κανονισμού 40/94, αλλά θέλει να τονίσει ότι η διαδικασία restitutio in integrum δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε περίπτωση πταίσματος εντολοδόχου.

49 Το ΓΕΕΑ θεωρεί, βάσει των κανόνων 48, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 49 του κανονισμού 2868/95, καθώς και του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, ότι για να είναι παραδεκτή η προσφυγή πρέπει να πληροί σωρευτικώς τις ακόλουθες προϋποθέσεις: πρώτον πρέπει να κατατεθεί εντός δύο μηνών από της κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης απόφασης, να προσδιορίζει την προσβαλλομένη απόφαση και μέχρι ποιο σημείο ζητείται η τροποποίηση ή η ακύρωσή της· δεύτερον, το τέλος προσφυγής πρέπει να καταβληθεί εντός αυτής της δίμηνης προθεσμίας· τρίτον, εντός τεσσάρων μηνών από της κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης απόφασης πρέπει να κατατεθεί υπόμνημα που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.

50 Το ΓΕΕΑ παρατηρεί επιπλέον, καίτοι η προσφεύγουσα δεν αναφέρθηκε σε αυτό το σημείο, ότι η προθεσμία που χορηγήθηκε για την πληρωμή του τέλους προσφυγής δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την παράταση της προθεσμίας για την προσκόμιση της πράξης.

51 Τέλος, υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε αίτημα restitutio in integrum.

52 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση το ΓΕΕΑ δήλωσε ότι του ήταν αδύνατο να προσδιορίσει τη σχέση μεταξύ των εταιριών OK SA και Solo Italia, ότι το ποσό των 800 ευρώ μπορούσε να συνιστά την πληρωμή πλειόνων τελών ή διαφορετικών αιτήσεων, ότι η δίμηνη προθεσμία είναι δεσμευτική προθεσμία που η οικονομική υπηρεσία του δεν μπορεί να παρατείνει και ότι η υπηρεσία αυτή δεν μπορούσε να υπενθυμίσει στην προσφεύγουσα ότι τρέχει η δίμηνη προθεσμία διότι δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι πρόκειται για προθεσμία για την άσκηση προσφυγής. Γενικώς, η οικονομική του υπηρεσία, που εξάλλου διαθέτει δικό της σύστημα πληροφορικής, δεν είναι αρμόδια να προβαίνει σε τέτοιες έρευνας· επιπλέον, ακόμη και αν είχε αντιληφθεί ότι το εν λόγω ποσό καταβάλλεται ως τέλος προσφυγής, δεν είχε την υποχρέωση να επισημάνει στην προσφεύγουσα την ύπαρξη προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής.

53 Τέλος, όσον αφορά την restitutio in integrum, το ΓΕΕΑ διευκρίνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η εφαρμογή της αρχής αυτής ουδόλως αποκλείεται οσάκις το πταίσμα προέρχεται από εντολοδόχο· τη δυνατότητα αυτή αφήνουν ανοικτή εξάλλου δύο αποφάσεις του κοινοτικού δικαστή.

54 Η παρεμβαίνουσα προσθέτει στα επιχειρήματα του ΓΕΕΑ ότι στην εντολή εμβάσματος της 29ης Νοεμβρίου 2002 αναγράφεται το όνομα της εταιρίας «OK

SA», πράγμα που δεν κατέστησε δυνατή τη σύνδεση με την εταιρία Solo Italia Srl· το ΓΕΕΑ, υποστηρίζει η παρεμβαίνουσα, απηύθυνε εξάλλου το αίτημα διευκρινίσεων της 17ης Ιανουαρίου 2003 σε τελείως διαφορετική εταιρία, την εταιρία «Solo Italia France», που εδρεύει στη Γαλλία και όχι στην Ιταλία.

55 Η παρεμβαίνουσα παρατηρεί τέλος, ότι, εκτός του γεγονότος ότι βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 η restitutio in integrum δεν είναι δυνατή παρά μόνο αν υποβληθεί έγγραφη αίτηση και καταβληθεί συγχρόνως το αντίστοιχο τέλος, δεν μπορεί πλέον να υποβληθεί τέτοια αίτηση δεδομένου ότι έχει παρέλθει η προθεσμία του ενός έτους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

56 Κατά το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94, η προσφυγή πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του ΓΕΕΑ εντός δύο μηνών από την ημέρα κοινοποιήσεως της απόφασης.

57 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι κανένα τέτοιο έγγραφο δεν κατατέθηκε στο ΓΕΕΑ εντός αυτής της προθεσμίας.

58 Κατά το άρθρο αυτό, η προσφυγή θεωρείται ασκηθείσα μόνο μετά την καταβολή του τέλους προσφυγής, πλην όμως μόνη η πληρωμή του ποσού αυτού δεν μπορεί να θεωρηθεί ισοδύναμη της πράξης που απαιτεί το άρθρο αυτό.

59 Επιπλέον, ούτε από τη νομοθεσία ούτε από τη νομολογία προκύπτει ότι το ΓΕΕΑ και ειδικότερα η οικονομική υπηρεσία του έχει την υποχρέωση να εφιστά την προσοχή ενδεχομένων προσφευγόντων ενώπιον του τμήματος προσφυγών για τις συνέπειες της μη τήρησης των διατυπώσεων του κανονισμού 40/94.

60 Όσον αφορά την restitutio in integrum, το άρθρο 78 του κανονισμού 40/94 δεν αποκλείει την εφαρμογή της αρχής αυτής σε περίπτωση πταίσματος εντολοδόχου. Πρέπει όμως να πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις και ιδίως να προκύπτει ότι επεδείχθη όλη η επιμέλεια που επιβάλλουν οι περιστάσεις [βλ. σχετικά με την αμέλεια του προστηθέντος του εντολοδόχου ενός αιτούντος καταχώριση, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουνίου 2001, Τ-146/00, Ruf και Stier κατά ΓΕΕΑ («DAKOTA»), Συλλογή 2001, σ. II-1797, σκέψεις 55 έως 61].

61 Δεδομένου ότι εν προκειμένω δεν τηρήθηκαν οι όροι του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, απορριπτέος είναι και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως και συνεπώς η προσφυγή στο σύνολό της.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

62 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν έχει διατυπωθεί σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας, σύμφωνα με το αίτημα που διατύπωσαν οι διάδικοι αυτοί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

**2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Cooke Labucka Trstenjak

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 31 Μαΐου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. D. Cooke